

Ragnampiza: "Bob Marley és el portaveu dels pobres de la Terra"

Ragnampiza és un dels homes clau del reggae al nostre país. Des de la seva productora Abdenegus International Sound ha aconseguit que a llocs com Barcelona, i en menor mesura València, es pugui escoltar bon reggae. També va tenir a Barcelona una botiga de discos especialitzada en aquest estil, però ho va deixar el 1996 "perquè els distribuïdors no tenen interès en els segells de Jamaica". El 30 de juny del 1980, quan Bob Marley va enfonsar la plaça de bous de la Monumental, ell era un jove de disset anys apassionat del reggae que va entrar al recinte tan bon punt van obrir les portes.

—Vint anys després de la mort de Bob Marley, què en queda?

—És l'artista més influent del segle XX. Si vas a Tailàndia, a Namíbia, a Veneçuela, al Japó, a un país ric o a un país pobre i preguntes per Bob Marley, tothom el coneixerà. La seva música es pot continuar posant i sona fresca, nova i molt viva, perquè té un missatge lluny d'un context concret. Feia lletres que parlaven de problemes eterns.

—Per què creu que va tenir aquesta influència?

—Va ser bastant clarivident, va saber combinar la poesia amb la realitat i amb els anhels. Parlava per boca de milions de persones, que són els milions de persones que no surten als informatius o, si surten, sempre estan en guerra o morts de gana. És el portaveu dels pobres de la Terra.

—El que n'ha quedat és només el seu vessant musical, en detriment de tota la càrrega política?

—Bé, això és el que ens sembla aquí. Però a qualsevol persona no occidental li continua penetrant el missatge. D'altra banda, el reggae no ha arribat on podria haver arribat perquè és una música una mica perillosa per al sistema, perquè és més perillós un missatge que s'expandeix amb la música, que el d'un tipus que vagi amb una pistola. El reggae i el sistema no s'acaben de portar bé. Sempre s'ha explotat el reggae i els seus artistes i no se'ls deixa créixer com podrien. També crec que forma part de la dinàmica de Jamaica, que s'ha creat una mena de món a part que consumeix tota la música que produeix. Pensa que des de fa trenta o quaranta anys a Jamaica poden arribar a editar cinc-cents nous *singles* cada mes. I només el 30% del que es produeix s'exporta, la resta es consumeix en un país de poc més de dos milions d'habitants.

—El reggae és la música folk d'un país no occidental que més a influenciat el pop-rock?

—En el fons, el reggae no és tan folklòric. El musicòleg John Storm Roberts afirma que l'únic veritablement nou que s'ha creat dins la música negra és el reggae, perquè la resta són evolucions. També és cert que té elements folklòrics, ja que el que acaba donant el ritme són les tradicions percussores africanes. Les que pots sentir ara en músiques molt tecnològiques, com el ragga, són les que pots sentir a les parts rurals de Jamaica.

—Una de les crítiques que es fan al reggae és que resulta excessivament monòton.

—No és cert, el que passa és que una de les coses fonamentals de la música africana és la repetició, que no deixa de ser una hipnosi, que forma part de la pròpia essència de la música. Hi ha gent que confon això amb la monotonia. Per exemple, el "Sex machine" de James Brown no és monòton, és repetitiu.

—Com ha estat vista la influència de Marley aquí?

—Jo crec que ens hem quedat amb les formes, no amb el que ens està dient. Per això hi ha tòpics com el que Mar-

Ragnampiza considera que els músics catalans s'han quedat en la superfície del que és Bob Marley i el reggae.

ley va morir de fumar marihuana. En convertir-se en una icona del rock, es fa una mica contradictori amb la manera que va ser en vida. Hi ha gent que es queda amb la part de "mira, em poso una llengua de Mick Jagger, i faig unes icones d'ídols del rock", tipus Tardà, per entendre'ns, i després hi ha —i jo sóc d'aquests— els que aprecien una diferència en el missatge, intencions i transcendència. I crec que ell és l'artista més transcendental del segle XX. La majoria de grups d'aquí no han aprofundit en el reggae, s'han quedat en la superfície, i molt pocs han anat més enllà, com els valencians Jah Macetas. Han fet cançons, s'ho han fet seu, no han anat a fer un reggae i proud.

—I, en tot això, quin paper hi té la marihuana?

—La relació del reggae amb la marihuana és conjuntural. Està vinculat a la cultura d'allà, simplement. Estem parlant d'un poble oprimat, i si fumes dos porros, et desinhibeixes, i això t'ajuda a suportar la pressió... I si a sobre funciona una música que també t'ajuda a suportar la pressió i a més respon a les teves inquietuds, doncs arriba un moment que van juntes. Conec músics i artistes que no fumen. És el mateix amb el rastafarisme, ni tot el reggae és rasta, ni tots els rastes fan reggae.

Oriol Cortacans
Ferran Magrané